

Kapitola č. 22: Přes mrtvolu

Plížila se po archivech, z těla jí okapávala voda občas smíšená s kousky kůže, co se jí občas oddělily od nějaké rány. Bledé oči těkaly po stěnách a prohlédly každý stín, jen aby našly svou kořist. Anne věděla, že pokud se Karel zmocnil Lary a Kurtise, nejspíš je bude chtít obětovat, získal by tak další dvě duše do sbírky. A aby se mu to nepodařilo, byla ochotná jít i přes mrtvolu.

Prošla znovu kolem Labu a zarazila se, když zahlédla cosi na policičce vedle roztrfštěné vitríny, kam jí dali předtím. Usmála se. Její nůž. Ten by se ještě mohl hodit. Vzala ho a ponechala si ho zrovna v ruce, na to, co potřebuje udělat, je jako stvořený. Kdyby se musela někoho zbavit...ale snad to nebude muset udělat. Jen najít někoho, kdo by byl ochotný jí dát informaci, co potřebovala. No dobře, ochotný být ani nemusel...

Konečně zahlédla vojáka, co opatrně scházel po schodech, nejspíš šel na pomoc venkovní hlídce. Uchechtla se; ty už nenajde, leda že by se mu chtělo prolézat ten kanál, do kterého obě mrtvolu hodila. Pravda, bránili se docela obstojně, to musela uznat. To rameno, co jí prostřelil jeden z nich, nebolelo, ale měla takový pocit, že se jí trochu hůř ovládá paže. Ale co, během pár minut to bude zase v pořádku. Rány, jako byly ty rozřezané ruce, už měla dávno zacelené. Snad to tak tedy bude i dál...

Původně se chtěla za toho vojáka připlížit, aby ho překvapila, ale pak si to rozmyslela. Proč? Když už může jít středem...

Napřímila se a šla přes hlavní halu, aby jí ten nešťastník viděl už z dálky. Reakce na sebe nedala čekat dlouho - cítila, jak se jí zase trhá oblečení i maso. Neměl špatnou mušku. Ovšem, to mu nezaručovalo pevné nervy. Kdo by se taky divil jeho rostoucí panice, když proti němu jde cosi jako zombie, co si z deseti kulek v těle nic nedělá.

Když se k němu přiblížila, zůstal stát jako opařený, zbraň spustil podél těla. Nemělo cenu utíkat, snažit se o odpor - ta bledá ženská by si ho stejně našla.

"Řekni..." zeptala se, "když máte vězně, kam je odvádíte?"

Jen stál, třásl se a nedovedl vydat ani hlásku. Anne ho bez výrazu sledovala. "Pokud máš něco s hlasivkami, že ti nefungují, vyoperuju ti je. Takže?"

To ho evidentně probralo. "Ve...ve sklepení...tamty dveře..." vykoktal.

Usmála se na něj. "Děkuju..." Otočila se, že odejde, ale na poslední chvíli si to rozmyslela. Mohl by vyvolat poplach. Bleskurychle se otočila a prořízla mu hrdlo. Otřela si kapky krve z obličeje a pomalu sešla tam, kde by měli být uvězněni ti dva.

Tichou chodbu osvětlovala jen malá lampa, která byla tak špinavá, že bylo kupodivu, že vůbec nějaké světlo vydávala. Na zem odkapávaly špinavé kapky vody, co prosakovala stropem, ten neustálý zvuk ho doháněl k šílenství. Už nemělo cenu se o cokoli snažit, s Larou prohlédl celou nejméně desetkrát. Vždy došli jen k jednomu závěru - jsme v háji.

"Myslíš, že přijde?" zeptala se tiše.

"Nevím..."

A zase ticho, přerušované jen občasným kap-kap-kap...a tiché kroky. Kroky, co se blížily k jejich cele.